

donum quod accepit Abraham, velut reviviscens corporis ad filios procreandos, diu permansisse asserant, ita ut posset et alios (ex Cethura) procreare. Sed multo est absolutius, de adolescentula potuisse seniore, quod senior de seniore non posset, nisi Deus illi miraculum præstitisset, maxime propter Saræ, non solum ætatem, verum etiam sterilitatem.

Obj. II. Si Abraham tantam respectively fuisset impotens, ipsius corpus non potuisset dici emortuum; sed tantum corpus Saræ; atqui hoc est contra Apost. ad Rom. IV, et contra id quod dicitur infra cap. XVIII, 41, et in aliis Scripturæ locis; ergo, etc.

R. Neg. maj., quia, ut jam ex S. P. dictum est, hoc non obstante vires ejus equidem ita defecerant, ut ex vetula generare non amplius posset, licet tali non desiissent fieri muliebria. Sic enim medici tradunt, quoniam cujus corpus viri secundum hoc jam defecit, ut cum femina provectoris ætatis, quamvis menstrua adhuc patiatur, generare non possit, de juvencula potest. Et rursus mulier, quæ jam provectoris ætatis est, quamvis adhuc menstrua fluant, ut de seniore parere non possit, de juvene potest, inquit rursus S. P. Q. 35 in Gen.

Obj. III. Quamvis juvenis non possit ex antiqua femina generare, tamen ob hoc non posset dici habere corpus emortuum; ergo nec Abraham potuit dici illud habere, casu quo potuerit adhuc generare ex juvenula.

R. Neg. consequ. Disparitas est quod, ut S. P. bene observat, ille juvenis adhuc possit generare ex antiqua femina, casu quo patiatur menstrua; ex tali autem non poterat tunc temporis Abraham. Unde etiam Saræ non desiissent fieri muliebria, equidem ex ea generare non potuisset Abraham, quamvis potuerit de juvene; quia nempe tunc adhuc tandem vivebant homines, ut centum anni nondum facerent hominem decrepitæ senectutis, ait S. P. supra citatus et merito; nam si tunc decrepiti et impotentes fuissent homines anno centesimo, fere per dimidium vitæ et ætatis fuissent decrepiti: quod tamen insolitum est et præter naturam; ut bene reflectit A. Lapide. Unde concipere non possum, quomodo nonnulli, qui absolute sustinent Abraham esse natum anno 150 patris sui Thare, oppositam sententiam tueri queant.

CAPUT XVIII.

Tres Angeli ab Abraham hospitio et convivio excepti, promittunt ei filium ex Sara, quæ ob id ridens, ab eis corripitur: instans Sodomorum excidium ab eis revelatur Abrahamo, qui pro illis sæpius interpellat.

QUESTIO UNICA. — DE TRIBUS VIRIS, QUI ABRAHAMO APPARUERUNT.

Dico 1. Deus apparuit Abraham ad quercum Mambre in tribus viris (ut scribit S. P. August. lib. XVI de Civit. Dei, cap. XXIX), quos dubitandum non est angelos fuisse: quamvis quidam existiment unum in eis fuisse Dominum Christum, asserentes eum etiam ante indumentum carnis fuisse visibilem. Porro unum eorum

fuisse Dominum, eumque Filium Dei, reliquos duos angelos, eo quod sic vocentur cap. XIX, 1, existimarunt plerique veterum, ut Irenæus, Tertullian., Justinus et Hilarius, et fere omnes ante August., inquit Jansenius: sed cum hac expositione abuterentur Ariani contra dignitatem Filii Dei, usque adeo, ut conciliabulum Sirmiense Can. 14 hoc sub anathemate definiret: S. P. Aug. totis viribus propugnare cepit, eos fuisse angelos in corporibus assumptis.

Et huic sententiæ favere videtur Paulus ad jam dictam historiam alludens Heb. XIII, 2: Hospitalitatem nolite oblivisci, per hanc enim latuerunt quidam, angelis hospitio receptis. Nam hospitalitatem ibidem cum velit commendare, nihil ad ejusdem commendationem magnificentius dicere potuisset, quam quod propter hospitalitatem Abraham angelorum Dominum latenter suscipere meruisset, si revera credidisset, quod unus eorum Filius Dei fuisset.

Dico 2. In his tamen tribus erat profecto aliquid, quo ita excellabant, licet tanquam homines, ut in eis esse Dominum, sicut esse assolet in prophetis, hi qui hospitalitatem illis exhibebant, dubitare non possent: etque ideo et ipsos aliquando pluraliter ut Dominos, aliquando singulariter, ut in eis Dominum appellabant. Ita rursus S. P. loco præcit.

Minus proinde congrua videtur expositio Menochii, Tirini, aliorumque recentiorum, qui dicunt quod unus illorum trium, scilicet medius, honoratior apparuerit, quia erat superior angelus, ut proinde solus fere hic loquatur, et vocetur Dominus, ̄. 13 et 17, eumque duobus aliis euntibus Sodomam, mansisse cum Abrahamo, ̄. 22.

In contrarium enim facit, quod cap. XIX, 18, ubi Lot duos receperat, etiam dixerit ad eos in singulari: Quæso Domine mi, etc., ut observat S. P. ibidem. Quare,

Dico 3. Cum tres viri visi sunt, nec quisquam in eis vel forma, vel ætate, vel potestate major ceteris dicitur est: cur non hic accipiamus visibiliter insinuatam per creaturam visibilem Trinitatis æqualitatem, atque in tribus personis unam eandemque substantiam? Ita S. P. lib. II de Trin., cap. XI. Tres itaque illi qui apparuerunt, velut legati, Trinitatis figuram gerebant: ille qui cum Abraham loquebatur, Dei Patris: duo reliqui, Filii et Spiritus S., Nam missos se esse dixerunt (cap. XIX) quod de Filio et Spiritu S. dicimus: Patrem vero missum, nusquam Scripturarum nobis notitia occurrit; ut loquitur S. P. lib. mox cit. cap. 12.

Obj. I. Act. VII S. Stephanus eum Dominum, qui apparuit Abraham, vocat Deum gloriæ; atqui titulus ille nulli creaturæ competit; ergo.

R. 1. Quod S. Stephanus ibi non agat de apparitione hoc cap. narrata, sed de ea quæ facta est in Mesopotamia. Unde

R. 2. Quod potius inde pateat, titulum illum: Deus Gloriæ, aliquando attributum fuisse angelis, dum vice Dei fungebantur; cum nemo prætendat quod Filius Dei personaliter et visibiliter apparuerit Abrahamo in Mesopotamia.

Obj. II. Ut hic ̄. 22 dicitur: Abraham vero adhuc stabat coram Domino, hebraice est: coram Jehova; atqui titulus ille adeo Deo proprius est, ut nulli unquam creaturæ concessus videatur; ergo.

R. Quidquid sit de illo titulo Jehova in individuo, neg. consequ., quia titulus Deo æque proprius, quandoque est attributus creaturæ Dei vice fungenti: nam Dominus, qui apparuit Moysi in flamma ignis Exodi III (quemque S. Stephanus Act. VII, 30 et 35 angelum vocat), non tantum iterato repetit: Ego sum Deus Abraham, Deus Isaac et Deus Jacob; sed termino soli Deo maxime proprio utitur ̄. 14 dicens: Ego sum qui sum. Consequenter scrupulus ille deductus a titulis illis: Deus gloriæ, Jehova, etc., nihil urget cont. S. P. Aug.

Obj. III. Qui apparuit Abrahamo, probavit se omniscium: nam occultum Saræ nomen ̄. 9, et absconditum ejus risum ̄. 12 cognovit. Item ̄. 10 futuram adhuc in sua causa Isaaci nativitatem prædixit; ̄. 19 futuram Abrahami sedulitatem in erudiendis suis filiis prophetavit; ̄. 26 et seq. distinctum novit justorum numerum in Sodomis existentium, etc. Ita Frassen.

R. Neg. assumpt. Ad 1, 2 et 3 dico, quod Deus hæc præsentia ei facile potuerit revelare, si tanquam angelus custos illarum regionum et personarum eadem non noverit.

Ad 3 et 4 dico, quod Deus similia futura variis inspiraverit prophetis; item angelo qui apparuit Moysi, Tobiae, etc. quidni igitur et huic?

Obj. IV. Versu 14 ait Dominus: Numquid Deo quidquam difficile est? ergo probavit se omnipotentem. Ita idem.

R. Neg. consequ., nisi velis quod et ipse Gabriel se probaverit omnipotentem, dum ad B. Virginem Lucæ I, 37, dixit: Non erit impossibile apud Deum omne verbum. Dico ergo, quod et unus et alter, non de sua, sed de Dei potestate id ipsum dixerit.

Obj. V. Abraham agnoscit ipsum Judicem universæ terræ, ipseque admittit ̄. 26 et seq. se habere potestatem perdendi et salvandi Sodomitas; ergo, etc.

R. Hæc non debere intelligi de potestate ordinaria et absoluta, sed de vicaria, ipsique a Deo delegata.

Simili potestate ex delegatione Dei dixit angelus ad Moysen Exodi, II, 7: Vidi afflictionem populi mei. ̄. 8: Descendi ut liberem eum. ̄. 10: Mittam te ad Pharaonem, ut educaas populum meum. ̄. 15. Hoc nomen mihi est in æternum. ̄. 20: Extendam manum meam, et percussam Ægyptum in cunctis mirabilibus meis, etc., ubi plura vides ab angelo dicta, quam ante objecta.

Petes 1. Si Abraham latenter suscepit angelos, quos putabat homines (ut colligitur ex Apost. ad Heb. XIII, item ex eo quod eis pedes laverit et cibos obtulerit), quomodo eos ̄. 2 adoravit prostratus in terram?

R. Adorationem illam fuisse civilem, et consuetam Orientalibus reverentiam. Simili modo cap. XXIII, 7, legitur adorasse filios Heth. Sensim tamen cum illis

agendo, ex splendore, futurorum prædictione, et aliis signis, certo deprehendit angelos et legatos Dei esse, imo Dei vicem et personam gerere.

Petes 2. Quomodo Angeli sibi corpus efforment, in quo apparent.

R. Illud communiter effingunt ex circumstante aere admixtis quibusdam exhalationibus, tum lucidioribus tum obscurioribus, quæ ita inter se commiscunt et condensant, ut solida corpora, verosque colores, et figuras membrorum humanorum referant, ita ut oculis veritas discerni nequeat. Patet id ex eo, quod hæc corpora, disparentibus angelis, mox in aerem et vaporem resolvantur.

Petes 3. Quomodo ̄. 9 dicatur de angelis: Cumque comedissent, etc.

R. Hanc comestionem non esse factam actione vitali, sed angelos cibum hunc intra corpus a se assumptum trajecisse, ibique eum resolvisse in aerem tenuissimum: sicut sol humorem terræ in vaporem resolvit et consumit, nec in se convertit. Ita Theodoretus.

CAPUT XIX

Lot hospitio excipit angelos, quos Sodomitæ petunt ad scelus nefandum. Sed angeli educto Lot cum filiabus, igne cælesti cremant Pentapolim, excepta Segor, cui ille impetrat veniam. Uxor ejus respiciens retro vertitur in petram salis: filia vero ex patre concipiunt Moab et Ammon.

QUESTIO I. — AN PECCAVIT LOT ̄. 8, OFFERENS FILIAS SUAS SODOMITIS.

Dico 1. Valde probabile est, quod Lot hoc faciendo non peccaverit mortaliter.

1. Quia nec propter hoc factum eum arguit Scriptura, nec de eo legitur egisse pœnitentiam, nec propter illud correptus fuit ab angelis (qui eadem die corripuerunt Saram ob solum minoris credulitatis risum), multo minus idcirco in incendio sodomitico desertus fuit, eoque non obstante liberavit urbem Segor, etc.

2. Quia S. Petrus Epist. II, cap. II, ad hanc historiam alludens, pergit ipsum vocare justum, dicens: Justum Lot oppressum, a nefandorum injuria ac luxuriosa conversatione eripuit.

3. Sapient. ult., 16 de impiis Sodomitis scelus hic memoratum molientibus dicitur: In foribus justi cum subitaneis cooperti essent tenebris, etc. Ubi videmus eum justum vocari immediate post factam filiarum oblationem. Unde quamvis factum illud ex sua specie sit peccatum mortale, propter subreptionem tamen, animique ingentem perturbationem non nisi veniale dicendum esse, arbitrantur auctores.

Dico 2. S. P. Aug. Q. 42 in Gen. de hoc facto dubitanter loquitur, utrum in eo admittenda sit compensatio flagitiorum? . . . an autem potius perturbationi Lot, non consilio tribuendum sit? Et in fine resolvit: Periculosissime admittitur hæc compensatio. Si autem perturbationi humanæ tribuitur, et menti tanto

malo permotæ, nullo modo imitanda est. Verumtamen factum hoc in solam animi perturbationem refundit, Q. 44 subjungens: *Hac perturbatione timoris non credebatur ipsi Domino (suadenti ut in montem ascenderet) quem in Angelis cognoscebat, quæ etiam illud de filiabus suis prostituendis dixerat: ut intelligamus non pro auctoritate habendum, quod dixit de turpitudine filiarum: non enim hoc pro auctoritate habendum est, Deo non esse credendum.*

Attamen lib. cont. Mendac. cap. IX inclinari videtur in eam sententiam, quæ assertit Lot in hac oblatione peccasse; nam ita loquitur: *Quis enim dubitet esse grande peccatum, si pater filias suas prostituat fornicationibus impiorum? Et tamen exitit causa, quæ hoc vir justus debere se facere existimaret, quando Sodomitæ libidinis impetu hospitibus ejus irruerunt... aliena quippe ille vir justus timendo peccata, quæ nisi consentientes inquinare non possunt, perturbatus non attendit suum, quo voluit subdere filias libidinibus impiorum.* Et paulo infra subjungit, quod aliquis merito perturbato Lot dicere potuisset: *Age quidquid potes, ne fiat quod merito times. Sed non te timor iste compellat, ut facias, quod in se filie tue fieri si voluerint, facient cum Sodomitis te auctore nequitiam: si autem noluerint, patientur a Sodomitis te auctore violentiam.* Noli facere magnum scelus tuum, dum majus horrescis alienum: quantumlibet enim distet inter tuum et alienum; hoc erit tuum; illud alienum.

Dico 3. Non videtur tamen ex his S. P. verbis erui, quod in hoc facto peccaverit Lot mortaliter: nam his non obstantibus, pergit ipsum clarissime vocare virum justum, assertit ibidem eum merito justitiæ liberatum a Sodomis; additque, sic etiam justum animam potuisse turbari, ut vellet facere quod non humani timoris nebulosa tempestas, sed divini juris tranquilla serenitas, si consulatur, a nobis faciendum non esse clamabit. Admittit denique Lot potuisse dicere: *Timor et tremor venerunt super me, et contexerunt me tenebræ... ut non miraremur, illum in timoris tenebris non vidisse quod videndum fuit.* Quæ omnia sufficiunt, ut a gravi peccato Lot excusamus. Unde dum S. P. illud vocat grande peccatum, magnum scelus, intelligitur tale ex sua specie, quo non obstante, propter circumstantias turbationis, hospitalitatis, etc., non videtur fuisse nisi veniale delictum.

Neque etiam his obstat, quod Q. 45 in Gen. asserat, *Lot justum dictum esse secundum quemdam modum, maxime quod unum verum Deum colebat, et propter comparationem scelerum Sodomorum, inter quos vivens ad vitam similem non potuit inclinari.* Quia loco jam cit. videtur S. P. *non justum usurpare, prout significat idem ac non peccare seu a peccato immunem esse.* Unde cum parum ante asseruisset, quod Lot peccasset, ideo subdit, eum non esse dictum justum omnino, sed secundum quemdam modum: siquidem omnis qui peccat (etiam tantum venialiter) aliquo modo a justitia deflectit. Cæterum an illud peccatum Lot fuerit tantum veniale, an vero

mortale, ibidem non definit, sed indecisum relinquit. Cum autem ex dictis in lib. de Mendac., satis probabiliter exicerimus, Lot a gravi peccato posse excusari; ideo quoque satis verisimile est, eum juxta S. P. non nisi venialiter deliquisse.

Dico 4. Quamvis aliqui ipsum etiam hic a veniali vindicare conentur, verius tamen apparet ipsum venialiter peccasse.

1. Quia non sunt facienda mala, ut eveniant bona, aut evitentur majora mala aliena: alioquin latissima aperiretur via omnibus sceleribus, respective semper ad majora et majora; ut loco ex lib. de Mendac. cit. reflectit S. P.

2. Sodomitæ non cogitabant de corrupendis filiabus Lot; ergo non sine ipsarum injuria eas tam impuris proposuit et objecit, ut liberaret suos hospites: non enim licet impedire damnum Petri etiam gravius, cum minori damnificatione Pauli, dicendo v. g. latroni volenti auferre a Petro 100, auferas potius 10 a Paulo, si scilicet latro de spoliando Paulo non cogitet.

3. Debit Lot filiarum suarum famæ, pudicitie, et periculo consentiendi in actum turpem magis prospicere, quam hospitio externorum; non tantum quia pater erat, sed quia majus erat in istis puellis consentiendi periculum, quam in istis hospitibus; cum crimen his intentatum etiam ipsa natura exhorreat et detestetur.

4. Nullo jure Lot erat dominus pudicitie filiarum suarum, nec ei etiam instantissime mandanti in hoc obedire debuissent aut potuissent; ergo nec sine injuria obtulit.

SOLVUNTUR ARGUMENTA. — Obj. I. Permitti potest minus malum, ut evitetur majus; sic juxta plurimos permissus fuit libellus repudiij, ut evitarentur homicidia, apostasiæ, etc.; sic alibi permittuntur lupanaria, ut evitentur stupra, adulteria, etc.

R. Quod non fuerit ibi nuda permissio, sed positiva cooperatio, cum 7. 8 dicat Lot: *Educam eas ad vos, et abutimini eis, etc.*

Obj. II. Lot non obtulit eas eo animo, ut stuprarentur, sed ut, tanta submissione, furentis populi animus placaretur. Hinc S. Ambros. lib. I de Abraham cap. IV ita scribit: *Offerebat S. Lot filiarum pudorem; nam etsi illa quoque flagitiosa impuritas erat, tamen minus erat secundum naturam coire, quam adversus naturam delinquere. Præferebat domus suæ verecundie hospitalitatem gratiam, etiam apud barbaras gentes inviolabilem.* Item S. Thom. Q. 1 de Malo, a. 5, ad 14, ait: *Lot non prælegit culpam pœnæ, sed ostendit ordinem esse servandum in fuga culparum, quia tolerabilius est, si quis committat minorem culpam, quam majorem.*

R. Hoc videri dici sine fundamento, tum quia dicit: *Educam eas ad vos, etc.*, tum quia S. pater lib. de Mendac. volens ipsum quasi excusare, dicit: *In filiabus hoc maluit fieri, quam in hospitibus suis, non tantum id volens animo, verum et offerens verbo, et si illi assensu fuissent, impleturus et facto.* Quam excusa-

tionem statim refutat, ut cum ipso hic refleximus Probat. 1. Deinde quamvis Lot filiarum stuprum non intenderit primario, et tanquam finem; intendit equidem secundario et tanquam medium quo hospites suos liberaret, quod pariter illicitum est.

Ad S. Ambros. autem dico, quod factum illud quidem extenuet propter singularem hospitalitatem, sed non penitus excuset; nam facinus oblatum, quod ibidem vocat minus delictum, simul nominat flagitiosam impuritatem. Similiter etiam resp. ad D. Th. nempe eum nihil aliud velle quam quod Lot tolerabilius peccaverit eligendo minorem culpam præ majori, quam si majorem præ minori elegisset; ut patet ex ipsis verbis objectis.

Obj. III. Potuit Lot rationabiliter præsumere (ut eventus ostendit) quod populus non admitteret eam oblationem, maxime cum scirentur istæ filie desponsatæ præcipuis Sodomæ civibus, quorum indubie aliqui aderant amici, si non illi ipsi sponsi adfuerint.

R. Quod illa præsumptio fuerit valde caduca; quia ex perturbatione potius, quam ex ratione Lot ista protulit. Quis enim rationabiliter præsumat, se spurcissimis hominibus sine periculo evidentissimo posse objicere innocentes virgines? Nec refert quod eventus contrarium ostenderit; quia cum 7. 4: *A puero (doli capace) usque ad senem omnis populus conaretur infringere ostium, vi factæ oblationis aliqui verisimiliter invasissent filias Lot, alii vi conceptæ turpitudinis hospites ejus, nisi cæcitate illico percussis fuissent.*

Neque etiam urget, quod vel futuri generi Lot, vel eorum ibi adessent consanguinei; quia omnes erant ejusdem furfuris; cum ne decem quidem justi vel in ista civitate (vel forsitan in tota Pentapoli) reperirentur, ut patet cap. præced. 7. 52.

Obj. IV. Amicus amico offerens pugionem nudumque pectus, licite dicit: *Interfice me potius quam illum, cui irascaris; atque hoc ideo, quia id ipsum non intendit, sed tantummodo iratum placare amicum; ergo similiter.*

Exemplum habemus 1 Reg. XX, 8, ubi ait David ad Jonathan: *Si est iniquitas in me, tu me interfice, et ad patrem tuum ne introducas me.* Simile habemus infra cap. XLII, ubi Ruben dicit ad Jacob: *Duos filios meos interfice, si non reduxero tibi Benjamin.* Ita ratiocinatur Cajetanus cum aliis.

R. Præter ante dicta, patulam esse disparitatem inter homicidium ab amico oblatum et stuprum; quia homicidium nullo modo de se est appetibile (prout stuprum est), sed potius horribile, nec unquam ab homine rationis compote committitur, nisi ex vindicta, vana gloria, spe lucri, aut necessitate se defendendi: atqui nihil horum locum habet in amico respectu inermis amici volentis placare iratum amicum; ergo mirum non est, quod talis nec animum habeat objiciendi se morti, nec ab amico mortem timeat.

Exempla autem scripturistica nihil urgent; quia satis constabat Davidi, quod justus Jonathas et in-

S. S. XXVI.

nocentia amici sui probe conscius, non occidisset suum alterum ego. Item Ruben optime noverat, quod justus Jacob non occidisset innocentes suos nepotes; adeoque hoc tantum dixit, ut securum redderet anxium patrem, quod summam gereret curam de Benjamin.

Obj. V. S. Chrysost. Hom. 43 in Gen. ait: *Quanta justis virtus! omnem hospitalitatis virtutem superavit: quid enim quis justis hujus benignitati sat dignum attulerit, qui neque filiabus parcere voluit ut servaret hospitibus honorem, et liberaret eos a pervertitate Sodomitarum? Et ille quidem filias suas prostituuit ut hospites viatores (iterum eadem dico) omnino ignotos eriperet ab impiorum contumeliis.* Ergo præconiis celebrat hoc Loti factum.

R. Disting. conseq. Præconiis celebrat hoc factum propter finem bonum, concedo: propter medium quod, adhibuit nego conseq., quia aperte fatetur quod filias prostituisset. Factum tamen extenuat hic et alibi, ut animaret populum ad hospitalitatem.

Obj. VI. S. P. supra cit. Q. 44 in Gen. oblationem illam refundit in summam animi perturbationem: atqui illa sufficit, ut Lot excusetur a peccato; maxime cum in casu tam perplexo aliud ei medium liberandi hospites non occurreret; ergo.

R. Disting. min. Turbatio illa sufficit, ut excusetur a peccato mortali, concedo: etiam a veniali, nego min., quia turbatio illa non videtur fuisse tanta, ut nihil prorsus de malitia facinoris oblatis, aut injuria filiabus inferenda cogitaverit, aut saltem cogitare potuerit.

Inst. Perturbatio illa excusavit eum ab omni peccato infidelitatis, licet angelo suadenti, ut in montem ascenderet, ipse responderit: *Nec possum in monte salvari, ne forte apprehendat me malum et moriar.* Ergo etiam hic potest illum excusare.

R. 1. Neg. ant., quia et eadem perturbatione timoris non creditur Deo (per angelum ipsi loquenti) qua antea illud de filiabus prostituendis dixerat, ut notat S. P. Q. mox cit. Unde perturbatio illa non videtur ipsum ab omni prorsus infidelitatis peccato excusasse. Interim transmissio ant.

R. 2. Latam esse disparitatem, cum malitia juri naturæ tam clare repugnans sponte irruat in oculos: quod de salute in monte obtinenda dici non potest. Deinde potuit hoc dicere, non de Deo, sed de fractis suis viribus diffidens; sicuti Moyses missus ad Pharaonem, Exod. IV, 1, non de Deo, sed de populo diffidens est; quæ diffidentia nequaquam fuit illi imputata in peccatum. Denique videtur angelus admississe hanc Loti excusationem, ut ejus intercessionem parceret urbi Segor.

Petes quid significetur, dum dicitur 7. 24: *Dominus pluit super Sodomam et Gomorram sulphur et ignem a Domino de caelo.*

R. Illa phrasid, *Pluit Dominus a Domino*, innuit distinctionem personarum in divinis, quasi diceretur: *Pluit Filius a Patre, seu virtute Patris, Filius enim a Patre accipit esse seu eandem naturam, e*

(Sept.)